О, мати моя, батьківщино люба,
Чого так сумно, так смутно ти плачеш?
І ти, вороне, пташе нещасний,
Над гробом чиїм так грізно крячеш?

Ох, знаю, знаю, ти плачеш, мати,
Того, що доля у тебе рабині,
Того, що твій голос священний, мати,-
Слабий, безпорадний, як голос в пустині,

Плач! На околиці Софії-града
Шибениця стирчить зчорніла,
І твій, єдиний твій син, Болгаріє,
Звисає з неї, як страшна сила.

Ворон кряче грізно. Терпіти!
Вовки виють за болотом звірячим.
Діди моляться богу. Чим жити!
Жінки плачуть — ой, жити нема чим...

І котиться в поле перекотиполе,
А зимові завірюхи кружляють, співають:
І плачі без надії, люта ж ти доле,
На серце скорботу одну навівають.